

Izveo je brojne generacije mladih ljudi na pravi put, usmeravajući pravilno u u sportskom i u duhovnom smislu. Zahvaljujući svojim uglađenim manirima i neprikosnovenom autoritetu, uspeo je da gotovo svi njegovi štićenici postanu dobri i ispravni ljudi, a neki i veoma uspešni građani.

Posle 23 generacije ostavio je toliko dubok trag u starčevačkom fudbalu, da nema nikakve sumnje da ekskluzivni gost tradicionalne rubrike tekućeg broja najstarijeg vojvođanskog seoskog glasila, može biti samo Miroslav Žekić, poznat i kao Brka, sportski radnik i bivši fudbaler.

Miroslav Žekić, rođen 21. avgusta 1951. godine, u Novom Sadu, od majke Mare i oca Rajka. Oženio se Ljiljanom 1974. godine, s kojom je na put izveo dvoje dece: Mariju (1976.) i Marka (1979.), a oni mu se "revanširali" predivnom unučadi Lazarom, Novakom, Lukom i Anom. Živeo je u Valjevu, Novom Beograd, da bi se u Starčevo doselio 1980. godine. Završio je osnovnu školu u Valjevu, kao i srednju kvalifikovanu, zatim i visokokvalifikovanu u Beogradu. Već 1968. zaposlio se u firmi "Remont" u Valjevu, 1969. odlazi u JNA, a potom u "Bačkatrans" u Vrbasu. Posle četiri godine prelazi u beogradski KMG "Trudbenik", a nakon pet najzad se skrasio u "Plinari". Tamo radi čitave 23 godine, sve do 2005. godine, kada ga trošno srce šalje u prevremenu penziju. Paralelno s tim, najviše se bavio fudbalom, igrao levog beka u "Metalcu" iz Valjeva, "Vrbasu", "Trudbeniku", potom postaje trener u Starčevu, sada u ŽFK-u "Pančevo". Član je Upravnog odbora Saveza invalida rada.

Kako je odrastao mali Čikin?

- Taj nadimak dobio sam sasvim slučajni u petom razredu u školi u Valjevu, mestu u kom sam proveo divno detinstvo. Međutim, u devetoj godini života prerano me je napustila majka, jer je zbog slabog srca preminula već u 28 godini. Pamtim je kao odličnu glumicu u "Abraševiću", gde me je neretko vodila na predstave. Otac je bio vojno lice, pa smo se zbog službe često selili. Ženio se dva puta, tako da sam deo života proveo i s maćehama. Tih šezdesetih u Valjevu bilo je razne manguparije, otac zauzet poslom i verovatno bih potpao pod loš uticaj da me veliki trener Bebule Milošević nije usmerio ka fudbalu. Pored treninga, voleo sam i kupanje na rekama Gradac i Kolubara. Tu smo, između ostalog, nosili na beljenje farmerke, u to vreme pravi hit. Kod spomenika Stevana Filipovića povremeno smo se kartali, a jednom prilikom sam osvojio pare, što rivali nikako nisu mogli da sportski podnesu, pa sam morao da bežim koliko me noge nose. Zanimljivo je da su u mom kraju živeli i braća Miki i Zoran Jevremović, kao i glumac Voja Brajević, koji je bio odličan fudbaler, kao i legendarni strelac Slobodan Santrač. S njima sam u kontaktu do dana današnjeg.

Prvi sportski koraci...

Napisao Jordan Filipović
sreda, 19 januar 2011 23:55

- S ozbiljnim treniranjem fudbala počeo sam u valjevskom "Metalcu" s 12 godina. Kad god je u školi "zaškripelo", koju nisam preterano obožavao, iz Kluba su mi uvek rado pomagali, posebno pomenuti Bebule. On me je i zapazio na jednom međuškolskom takmičenju. Iako nisam bio preterano talentovan, krasila me je odvažnost, pa sam na osnovu takvih karakteristika, postavljen na mesto levog beka. Obožavao sam svaki odlazak na trening, a prvu zvaničnu utakmicu odigrao sa 16 godina, davne 1967. protiv Mionice. Tada se nisam baš proslavio, pa mi je rečeno da ću da "letim" iz postave ako ovako nastavim. Međutim, nastavio sam s neumornim zalaganjem i uspeo da se nametnem. Sećam se da sam bio toliko srećan zbog toga, da sam čak i torbu ponosno nosio kroz grad, jer se to, posebno kod devojaka, veoma cenilo.

Druženje, selidbe...

- Okupljali smo se u delu za korzo u Ulici Karađorđevoj. Tu je bilo kibicovanja devojaka, prvih dečijih ljubavi, pomalo i tuča, ali u potpuno fer-plej duhu. Trener Bebule, poznat i kao Maršal, umeo je da se iznenada pojavi u kasne sate, kada bi svi listom poskakali, jer se na spavanje moralo već u 10. Bioskop je bio veoma aktuelan, najviše sam voleo vesterne - kao što su: "Rio Bravo", "Obračun kod OK koral", a omiljeni glumci bili su mi Džon Vejn i Ester Vilijams. Voleo sam i pozorište, verovatno kao majčino nasleđe. Posle vojske koju sam služio u Zalužanima i Vršcu, gde sam bio vozač tenka, prešao sam u Novi Beograd gde je otac dobio stan 1969. Tada se taj deo grada stvarao, i svi su faktički bili "dodoši". Radio sam u "Trudbeniku", igrao za istoimeni klub, da bi na kontu fudbala prešao u "Vrbas" zahvaljući slavlrenom treneru Vislavskom, ali nigde nije bilo kao u Valjevu...

Karijera...

- Bilo je dobrih rezultata u "Metalcu", plasirali smo se u viši rang - srpsku ligu. Dosta igrača, poput Santrača, prešlo je u renomirane klubove. Na poziciji, na kojoj sam igrao retko su se davali golovi. Pamtim one koje sam dao "Dinamu" iz Vranja i "Jedinstvu" iz Paraćina. Moja uloga se znala - da čuvam levo krilo. Posebna energija, do varničenja, bila je kada smo igrali protiv komšija - "Jedinstva" iz Uba i šabačke "Mačve". U "Trudbeniku", kada nas je vodio Blagoje Mitić igrao 1973. sam protiv mađarskog "Čepela", koji su mi oduševljeni igrom i zalaganjem odmah ponudili ugovor. Bio sam veoma pouzdan kolektivni igrač, imao srce i petlju. Kasnije sam se obreo u "Vrbasu", gde me je zadesio veliki peh - povreda zadnje lože i godinu dana odsustva s terena. Posle toga ništa više nije bilo isto...

Ženidba, dolazak u Starčevo...

- Iz Vrbasa sam se ponovo vratio u Beograd, a buduću suprugu upoznao 1973. u dolazeći kod rodbine u Brestovac. Posle godinu dana smo se uzeli i počeli da živimo u Beogradu, a zatim rodili dvoje dece. Dolazak u Starčevo usledio je 1980. kada smo se uselili kod ženinih roditelja. Pet godina kasnije smo se preselili u našu kuću u Radničkom naselju. Jednom rečju, brakom i decom sam više nego zadovoljan, a o unucima da i ne govorimo...

Rad u fudbalu...

- Još od 1978. kada sam zvanično prestao s aktivnim igranjem, želeo sam da se okušam u

Napisao Jordan Filipović
sreda, 19 januar 2011 23:55

trenerskim vodama. Na nagovor Zorana Pejića Mujketa 1986. seo sam na "Borčevu" klupu. Više od dvadeset godina vodio sam mlađe kategorije, a u nekim periodima bio i pomoćnik trenerima prve ekipe Jovi Đokiću i Markou Radanoviću. Najveći uspeh dogodio se u sezoni 2003/4 kada sam zajedno s Tomislavom Nikolićem kao prvim trenerom, s momcima rođenim 1984. godine, postao šampion lige na nivou južnog Banata, gde smo u velikoj konkurenciji ubedljivo osvojili prvo mesto s 28 pobeda i šest nerešenih. Moram da spomenem igrača koji je najdalje dogurao do "Partizana" - Gorana Antelja, trenutno na pozajmici u filijali "Teleoptiku". Bez lažne skromnosti, mislim da sam veoma značajno uticao na njegov uspon. Generalno u Starčevu je uvek bilo talentovanih dečaka, poput momaka koji su osvojili treće mesto u "ligi 7", a prednjačili su Aleksa Lazić, Kristijan Marinković, Mihajlo Živanović, golman Ivan Lapić... Nažalost, mnoga darovita deca, iz meni teško objašnjivih razloga, ipak, nisu uspela...

Vreme današnje...

- Veoma sam zahvalan ljudima iz MZ-a koji su se potrudili da u selu stvore dobre uslove za skoro vrhunsko bavljenje sportom. Što se mene tiče, prošle godine sam posle skoro 23 godina napustio dugugodišnje mesto, da bih ostavio prostora za mlađe trenere. Sada sam u ženskom fudbalu u ŽFK-u "Pančevo" i mislim da nije neka velika razlika pristupu, ako ništa drugo - bar nema nameštanja. Pokušavam da u školi animiram devojčice da nam se priključe, a za sada je to, s uspehom, učinila Bojana Cvijić. Što se "Borca" tiče ja se nadam da će nastaviti da napreduje, a želeo bih da što više dečaka iz našeg mesta igraju za prvi tim. Oni će se sigurno mnogo više od nekih drugih boriti za svoju ekipu i mesto. I još nešto - mislim da svi zaljubljenici u sport za ovakav velelepni stadion treba najviše da zahvale upornosti Zorana Stojanova, bivšeg predsednika Kluba. Takođe, nikako ne smem da zaboravim, izuzetan doprinos Branka Jovanovića u aktivnostima Kluba Saveza invalida rada.

Starčevo, danas?

- Sve počasti aktuelnom mesnom rukovodstvu na infrastrukturnim radovima. Ono što ne valja je to što se dubre baca na sve strane, zagađuje Nadel, gde je nekada moglo da se kupa i peca...

Tako govori ovaj marljivi sportski radnik i prefinjeni gospodin, a sugrađanima nedvosmisleno poručuje:

- Svoj deci preporučujem da se bave sportom, a građanima da čuvaju životnu sredinu, jer to nam je najbitnije! Svim sugrađanima čestitam dolazeće praznike!